

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/162/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716205918
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716205918.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobkyne N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpená JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom so sídlom Nam. sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, proti žalovanému Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o zaplatenie 2.631,47 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 20C 172/2016-134 zo dňa 03. júla 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením § 9 odsek 2 písm. l/, m/ a odsek 5 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. Mal za preukázané, že dňa 26.04.2010 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o úvere podliehajúca režimu spotrebiteľského úveru. Mal zato, že predmetná zmluva o úvere mala všetky náležitosti v zmysle zákona, na základe ktorých žalobkyňa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto nebolo nevyhnutné, aby jednotlivé splátky boli rozčlenené na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Navyše žalobkyňa nepreukázala, že by o vydanie amortizačnej tabuľky požiadala (bod 53. rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15). Preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

4. Proti rozsudku podala včas dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odkázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/39/2016, avšak v danom konaní sa neprejednávala totožná vec, nakoľko v tomto konaní je predmetom sporu posúdenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý bol transponovaním smernice 87/102/EHS a teda inej smernice, ktorú vykladal Súdny dvor v konaní C-42/15. Súd prvej inštancie teda nesprávne predbežne posúdil otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Závery rozsudku Súdneho dvora vo veci C-45/15 nie sú pre právne posúdenie sporu v tomto konaní aplikovateľné, nakoľko sa

Súdny dvor vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva.

5. K odvolaniu žalobkyne podal vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že z doslovného znenia ustanovenia § 4 odsek 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. nie je možné vyvodiť, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť rozpísaná splátka úveru na časť istiny, časť úroku a iných poplatkov.

6. K vyjadreniu žalovaného podala vyjadrenie žalobkyňa. Uviedla, že v konaní sa dovoľáva najmä povinnosti nepriznať priamy účinok smernici 2008/48/ES na horizontálnej úrovni medzi stranami sporu a nepriznať smernici ani nepriamy účinok z dôvodu, že jej znenie a výklad je contra legem s písaným a explicitným vnútroštátnym právom.

7. K vyjadreniu žalobkyne podal vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že smernica 2008/48/ES neumožňuje odchýliť sa od jej ustanovení. Poukázal na to, že až nesprávna súdna prax stanovila povinnosť rozčleniť výšku mesačnej splátky na časť istiny, úrokov a poplatkov.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie, ani na zmenu rozsudku.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX . (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyňi úver vo výške 5.600 Eur. V bode 3 Zmluvy o úvere s názvom „Zmluva o úvere a záverečné ustanovenia (vyplní banka)“ boli uvedené ďalšie náležitosti Zmluvy o úvere a to výška mesačnej splátky (141,07 Eur), celková výška nákladov (3.615,07 Eur), dátum konečnej splatnosti (15.02.2016), dátum prvej platby (15.05.2010), úroková sadzba (19 % p.a.), dátum každej ďalšej platby (k 15. dňu mes.), počet mes. splátok (70), priemer. RPMN (19,11 %) a RPMN (20,74 %). V bode 2 Zmluvy o úvere bolo predtlačeným textom uvedené „Žiadam o poistenie schopnosti splácať úver ...“ pričom žalobkyňa ako dlžník mala možnosť vybrať si, či žiada o základný súbor alebo o komplexný súbor poistenia. Možnosť nevybrať si žiadne poistenie nebola v Zmluve o úvere uvedená.

10. Podľa ustanovenia § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa odseku 2, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa odseku 3, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa odseku 4, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa ustanovenia § 4 odsek 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať
e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa odseku 3, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom v čase podania žaloby ako aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihlíada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu Zmluvy o úvere vyplýva, že táto neobsahuje údaj uvedený v ustanovení § 4 odsek 2 písm. i/ tak, ako je to v danom zákonom ustanovení výslovne uvedené, a síce výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, cit: „...nebolo nevyhnutné, aby jednotlivé splátky boli rozčlenené na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov.“ Uvedený záver založil na rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.

14. Zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu. Zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN), (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod.. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES). (Pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/99/2017 zo dňa 29.05.2018)

15. Podľa čl. 288 odsek 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula

transpozičná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

16. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verius spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. (Pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/99/2017 zo dňa 29.05.2018)

17. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty.

18. Dôležitý je tiež výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že Súdny dvor mal výhradu len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN.

19. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

20. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje aby v samotnej zmluve bola vyjadrená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

21. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 4 odsek 2 písm. i/ Zákona o spotrebiteľských úveroch cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou

obligatórnych náležitostí a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

22. Na základe vyššie uvedeného má odvolací súd zato, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, pokiaľ svoje zamietavé rozhodnutie založil na rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.

23. Odvolací súd poukazuje aj na ďalšie podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to, že v predmetnej Zmluve o úvere sa nenachádza ďalšia podstatná náležitosť, a to celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru ktorú mala žalobkyňa ako spotrebiteľ zaplatiť v zmysle ustanovenia § 4 odsek 2 písm. e/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z obsahu Zmluvy o úvere vyplýva, že výška úveru je 5.600 Eur, výška mesačnej splátky 141,07 Eur, počet mesačných splátok 70 a celková výška nákladov 3.615,07 Eur. Za situácie, že spotrebiteľ uhradí veriteľom požadovaných 70 splátok vo výške 141,07 Eur zaplatí celkovo 9.874,90 Eur. Celkové náklady žalobkyne tak predstavujú sumu 4.274,90 Eur a nie 3.615,07 Eur ako je uvedené v predmetnej Zmluve o úvere. Uvedené konanie nemožno posúdiť ináč ako nekalé, nakoľko žalovaný ako veriteľ poskytol spotrebiteľovi nesprávne informácie o tom, aká bude hodnota jeho úveru.

24. Princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi dodávateľom predkladané k podpisu. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu úveru, lebo len takto informovaný spotrebiteľ môže urobiť spoľahlivú komparáciu na trhu dostupných a ponúkaných úverov bez toho, aby neskôr zistil, že vychádzal zo zámerne skreslených informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť v ich zreteľnom označení, formulácii a možnosti ich po zrejmej úvahe akceptovať alebo odmietnuť. Z dôvodu existujúceho nebezpečenstva, že priemerne obozretný spotrebiteľ to nedokáže, je práve zo strany súdneho dvora judikovaná nevyhnutnosť ex offio súdnej kontroly. Je síce pravdou, že Súdny dvor EÚ zvýšil nároky na spotrebiteľov a na ich aktivitu (porovnaj rozsudok C-34/13 R., ale vo vzťahu k tomu, aby sa snažili a urobili viac pre to, aby sa vec dostala pred súd.

25. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia navyše vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správny právny predpis. Prvoinštančný súd na danú vec aplikoval zákon č. 129/2010 Z.z., hoci v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere bol účinný zákon č. 258/2001 Z.z..

26. Na základe vyššie uvedeného je preto podľa názoru odvolacieho súdu záver prvoinštančného súdu o tom, že zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti nesprávny. Preto odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 odsek 1 písm. b/ C.s.p. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 odsek 1 C.s.p.).

27. Po vrátení veci bude úlohou prvoinštančného súdu, s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu, preskúmať obsahové náležitosti Zmluvy o úvere so zreteľom na Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy.

28. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 odsek 2 C.s.p.) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 odsek 3 C.s.p.).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).